Vigyázzatok, hogy ne legyen köztetek senki világi

Az egyházról szóló témakörön belül egy nehezebb kérdéssel foglalkozunk. Krisztus testéről, vagyis az egyházról beszélünk, annak szerepéről, és arról, ki az építője. Figyelmünket Máté evangéliumának 16. részére fordítjuk, ahol a 18. vers második felében az Úr Jézus erőteljes kijelentését találjuk: *„e kősziklán építem fel az én anyaszentegyházamat, és a pokol kapui sem vehetnek rajta diadalmat”*. Itt az Úr Jézus megígéri nekünk, hogy Ő maga építi fel az egyházat.

Hogy jobban megértsük, mire gondol az Úr Jézus, amikor építésről beszél, nézzünk el az Ószövetségbe is. Képzeljünk el egy épületet és annak építését. Isten Igéjében mi, hívők, élő kövekként jelenünk meg, Isten házának alkotórészeiként.

Nyissuk ki Zakariás könyvének 6. részét, hogy megvizsgáljuk azt a próféciát, amelyet az Úr Máté 16-ban beteljesített. Zakariás 6:12–15-ben ezt olvassuk: „*Így szól a Seregek Ura, mondván: Ímé egy férfiú, akinek Csemete a neve, mert ő alóla csemetézik ki, és megépíti az Úr templomát. Bizony ő építi meg az Úr templomát, és ő visel királyi díszt, és ül és uralkodik az ő királyiszékében, és pap lesz az ő királyiszékében, és a békesség tanácsa lesz mindkettő között.*” A 15. verssel folytatva: *„És a messze lakók eljőnek, és építenek az Úr templomában, és megtudjátok, hogy a Seregek Ura küldött engem hozzátok.”* Ámen. Világos, hogy a *Csemete* az Úr Jézusra utal, ehhez semmi kétség nem fér. A Csemete kisarjad, és megépíti az Úr templomát.

Ha még mindig volna bizonytalanság, tisztázzuk: Ő építi meg az Úr templomát, ami nem különbözik az egyház építésétől. Olvastuk Máté 16-ot, és látjuk, hogy a kettő összefügg. Máté 16:18-ban az Úr Jézus kijelenti: *„felépítem az én anyaszentegyházamat”*.

Menjünk tovább az efézusiakhoz írt levélhez is, hogy lássuk: amikor az Úr templomáról beszélünk, valójában az egyházra gondolunk, tehát ez a két fogalom nem idegen egymástól.

Olvassuk Efézus 2:10-et: *„Mert az ő alkotása vagyunk, teremtetvén Krisztus Jézusban jó cselekedetekre, amelyeket előre elkészített az Isten, hogy azokban járjunk.”* Ámen. Tehát az Ő alkotása vagyunk, Krisztus Jézusban teremtve. Olvassuk továbbá ugyancsak Efézus 2-ből a 19–22. verset: *„Annakokáért immár nem vagytok idegenek és jövevények, hanem polgártársai a szenteknek és cselédei az Istennek, akik felépíttettetek az apostolok és próféták alapkövén, lévén a szegletkő maga Jézus Krisztus; akiben az egész épület szép renddel felépülve, nevekedik szent templommá az Úrban; akiben ti is egyben építtettek Isten hajlékává a Lélek által.”* Ámen.

Pál apostol idejében levelei nem voltak részekre és versekre osztva, hanem összefüggő írások voltak. Pál ebben a levélben Isten templomáról és Krisztus titkáról, vagyis az egyházról beszél, és segít, hogy jobban megértsük ezeket a dolgokat.

Az Efézusi levél 4. részében az egyház szerepét magyarázza el. Nézzük meg, hogyan építi az Úr Jézus ezt az egyházat, a 4. verstől olvasva: „*Egy test és egy Lélek, miképpen elhívatástoknak egy

reménységében hívattatok el is*”. Egy test van, egy templom, egy egyház. Majd az 5. és 6. vers: „*Egy az Úr, egy a hit, egy a keresztség. Egy az Isten és mindeneknek Atyja, aki mindeneknek felette van, mindenek által és mindnyájatokban munkálkodik.*”

Aztán a 11. verstől ezt olvassuk: *„És ő adott némelyeket apostolokul, némelyeket prófétákul, némelyeket evangélistákul, némelyeket pedig pásztorokul és tanítókul, a szentek tökéletesbítése céljából a szolgálat munkájára, a Krisztus testének építésére.”*

A cél az, hogy mindnyájan „*eljussunk a hitnek és az Isten Fia megismerésének egységére, érett férfiúságra, a Krisztus teljességével ékeskedő kor mértékére.*”

Hogy „*többé ne legyünk gyermekek, akik ide s tova hányattatunk és körülforgattatunk a tanításnak minden szelével az emberek álnoksága által, a tévelygés ravaszságához való csalárdság által; hanem az igazsághoz ragaszkodván, szeretetben nevekedjünk minden módon abban, aki a fej, a Krisztusban. Akiből az egész test szép renddel egybeszerkesztve és egybefoglalva minden kapcsolat segítségével, minden egyes tagnak mértéke szerint való munkálkodással, a testnek növekedését munkálja a maga felépítésére szeretetben.*” Ámen.

Az egyháznak, Krisztus testének az a szerepe, hogy épüljön, szorosan egybefoglalva, szép renddel egybeszerkesztve. Minden kapcsolat hozzájárul ehhez a folyamathoz. Feltehetjük a kérdést: vannak-e olyanok ebben a testben vagy közöttünk, akik nem építenek velünk együtt? Zakariásnál ez áll: *„a messze lakók eljőnek, és építenek az Úr templomában.”*

Pál apostol az 1. Korinthusi levél 3. részében arra buzdít minket, hogy Isten munkatársai legyünk, és gondoljuk meg: hozzájárulhat-e egy hamis próféta az építéshez? Hiszen Isten Igéje figyelmeztet: *„Óvakodjatok a hamis prófétáktól.”* Olvassuk az 5–9. verset: „*Kicsoda tehát Pál, és kicsoda Apollós? Csak szolgák, akik által hívőkké lettetek, és pedig amint kinek-kinek az Úr adta. Én plántáltam, Apollós öntözött; de az Isten adta a növekedést. Azért sem aki plántál, nem valami, sem aki öntöz; hanem az Isten, aki a növekedést adja. Aki pedig plántál és aki öntöz, egyek; mindazáltal mindegyik a maga jutalmát veszi el az ő munkája szerint. Mert Isten munkatársai vagyunk: Isten szántóföldje, Isten épülete vagytok.*” Ámen.

Pál apostol, Apollós és mi – de nem a kívülállók, hanem az Úr gyermekei – vagyunk azok, akik alkalmasak erre a munkára. Isten nem állít egy csecsemőt falat rakni vagy építeni. *„Isten munkatársai vagyunk: Isten szántóföldje, Isten épülete vagytok.”* Ahogy a 2. részben is szerepel, Isten épülete Isten temploma, amelyet az Úr Jézus egyházaként, Isten házaként is ismerünk; ez az apostolok alapkövén épül, és folyamatosan növekszik.

Az Ószövetségben útmutatást találunk arra, kik vehetnek részt az Úr templomának építésében, és mennyire fontos ebben a munkában Isten Igéjét megtartani. Ezsdrás könyvének 4. részében párhuzamot fedezünk fel az akkori és a mai idők eseményei között. A zsidó nép, miután hetven évet töltött a babiloni fogságban, Isten által szabadulást nyert, és egy részük visszatért hazájába, hogy újraépítse az Úr templomát. Ebben az időben csak Júda és Benjámin törzse volt jelen, a többi tíz törzs szétszóródott és elveszett.

Olvassuk Ezsdrás 4-et az 1. verstől: „*Mikor pedig meghallották Júdának és Benjáminnak ellenségei, hogy a fogságból megtértek építik a templomot az Úrnak, Izráel Istenének: elmenének Zorobábelhez és a családfőkhöz, és mondának nékik: Hadd építsünk veletek, mert mi is úgy keressük a ti Isteneteket, mint ti; és mi is néki áldozunk Esárhaddon, Assiria királyának idejétől fogva, aki minket ide hozott.*” Ezek az emberek csatlakozni akartak az építkezéshez. Ezek az ellenségek, akik valójában nem őszintén akarták szolgálni az Urat, hanem inkább aláásni a munkát, azt állították, hogy ők is, akárcsak a zsidók, Istent imádják, és áldoznak neki Esárhaddon ideje óta, aki odatelepítette őket.

Szándékaik azonban távolról sem voltak tiszták: valójában meg akarták akadályozni a templom építését. Ma is hasonlóképpen történnek a dolgok: sokan próbálják meghiúsítani Krisztus egyházának munkáját, amelynek célja a szentek növekedése és tökéletesítése.

Ez a beszámoló arra emlékeztet, hogy nem mindenki áll valóban mellettünk, aki szövetségesnek látszik Isten munkájában. Néha azoknak, akik segítséget ajánlanak, rejtett indítékaik vannak: zűrzavart akarnak kelteni és gátolni a lelki előrehaladást.

Elengedhetetlen, hogy felismerjük a körülöttünk lévők szándékait, és megbizonyosodjunk arról, hogy akik Isten munkájában részt vesznek, őszinte lelkülettől vezetve, Isten akarata szerint akarnak szolgálni.

Emlékeztek, mit mond az Írás azokról a népekről, akiket Samáriába telepítettek? Látták, hogy vadállatok támadják meg őket, és ez sok bajt okozott nekik. Ezért elhatározták, hogy hívnak valakit, aki megtanítja őket Izráel Istenére, hogy ezek a szerencsétlen esetek ne ismétlődjenek meg. Ugyanakkor egyszerre szolgálták az Urat és a saját isteneiket, bálványaikat. Kevert istentiszteletet gyakoroltak: odaadásuk egy részét Istennek adták, a másik részét – mondhatjuk így – a világnak.

Erre példa a pénz szeretete, amely a bálványimádás egy formájának tekinthető. Ha mai nyelvre fordítanánk, az Ezsdrás 4-ben szereplő emberek így is mondhatták volna: *Mi is áldozunk, mi is úgy imádkozunk, mint ti, nekünk is vannak templomaink, gyülekezeteink. Építsünk együtt, legyünk testvérek!*

Mégis ezt olvassuk a 3. versben: „*Felelének pedig nékik Zorobábel és Jésua és Izráel többi családfői: Nem illik, hogy ti velünk építsetek házat a mi Istenünknek, hanem mi magunk építünk az Úrnak, Izráel Istenének, amint megparancsolta nékünk Círus király, Persia királya.*”

Miért ragaszkodtak a zsidók ahhoz, hogy egyedül építsenek? Napjainkban azt tanítják, hogy az egyházban egyaránt van búza és konkoly. Már nem tesznek különbséget az igazak és a hamisak között. Mindnyájan részt veszünk az úrvacsorán, együtt munkálkodunk, együtt építünk, még akkor is, ha az elöljárók romlottak. Sokan azt hiszik, hogy Isten majd az eljövetelekor végzi el a végső válogatást.

A templom építése azonban nagy felelősség. Mindenekelőtt az építész, az építő és a tervező maga az Úr Jézus. Ő az, aki épít, és ahogy az Írás az Efézusi levélben mondja, szeretettel gondoskodik templomáról, az Ő testéről, amely az egyház.

„Nem illik, hogy ti velünk építsetek.” Amikor Júda ellenségei ezt meghallották, nem hagyták abba. Olvassuk a 4. verstől: „*És lőn, hogy a föld népe gyengíté a Júda népének kezeit, és rettegteté őket az építésben. És tanácsosokat fogadtak ellenök, hogy megsemmisítsék szándékukat Círusnak, Persia királyának egész életében, egészen Dáriusnak, Persia királyának uralkodásáig.*”

Ebben az időszakban a zsidóknak azzal a nehézséggel kellett szembenézniük, hogy *„a templom építése elhúzódott”*. Zorobábel és a családfők ellenállása ellenére a pogány népeknek sikerült aláásniuk az újjáépítés erőfeszítéseit.

Efézus 2:10-ben ez áll: *„az ő alkotása vagyunk”*, ami hangsúlyozza, hogy Krisztus Jézusban teremtettünk, hogy azokban a cselekedetekben járjunk, amelyeket az Úr előre elkészített. Ez felveti a kérdést a lelki építésben való együttműködésről: ha Zorobábel nem volt hajlandó a pogányokkal együtt építeni a templomot, nekünk hogyan kell eljárnunk? Maga az Úr Jézus végzi ezt az építést, de vajon helyes-e, hogy *a konkoly a búzával együtt építsen*? Ez a kérdés arra késztet, hogy elgondolkodjunk az isteni munkában való együttműködésről.

Ha Pálra és Apollósra gondolunk, világos, hogy mindkettőjüket Isten szolgáiként írja le az Ige, nem úgy, hogy az egyik Istené, a másik a Sátáné. Munkájukban társak Isten templomának építésében. Isten szolgái és a Sátán szolgái között nincs együttműködés az Úr templomának építésében. Elengedhetetlen, hogy éberek legyünk, és megértsük: ebben a szent munkában nem lehet a világosságot a sötétséggel összekeverni.

Zorobábel, aki visszatért a fogságból, Istennek szentelt ember volt, és az ellenfeleknek mégis sikerült megakadályozniuk a templom építését. Ez megmutatja, hogy Isten terve ellenállásba ütközhet.

A templom vagy az egyház, Krisztus teste létfontosságú szerepet tölt be a szentek növekedésében és tökéletesítésében. Isten nem akarja, hogy ez a lelki építkezés a sötétség fiaival együttműködve valósuljon meg; a világosság fiainak a sötétség fiaitól elkülönülve kell épülniük.

Ezt az elvet a Mózes ötödik könyve is alátámasztja, különösen a 7. rész, amely a kiválasztott nép és a pogány népek közötti elkülönülést hangsúlyozza. Mielőtt az 1. verstől olvasnánk, érdemes a szakasz címét is megemlíteni, hogy értsük az összefüggést: *„A kánaániak és bálványaik kiirtása”*. Felmerül a kérdés: mi a szándéka Júda ellenségeinek, amikor közös építést javasolnak? Az a szándékuk, hogy behozzák a bálványokat, és Isten mellé állítsák őket, így ráveszik a zsidó népet, hogy több istent kezdjen szolgálni.

Olvassuk az 1. verstől: *„Mikor bevisz téged az Úr, a te Istened a földre, amelyre bemégy, hogy bírjad azt, és sok népet kiűz előled: a Khitteust, Girgazeust, Emoreust, Kananeust, Perizeust, Khivveust és Jebuzeust, hét népet, amely nagyobb és hatalmasabb náladnál; és az Úr, a te Istened előtted adja őket, és megvered őket: mindenestől fogva veszítsd el őket; ne köss velök szövetséget, és ne könyörülj rajtok. Ne is házasodjál össze velök; leányodat ne add az ő fiának, és az ő leányát se vedd el a te fiadnak. Mert eltántorítaná a te fiadat éntőlem, és más isteneknek szolgálnának; és felgerjedne az Úr haragja ellenetek, és hamar elveszítene téged. Hanem így

cselekedjetek velök: oltáraikat rontsátok le, oszlopaikat törjétek össze, berkeiket vágjátok ki, és faragott bálványaikat égessétek meg tűzzel. Mert szent nép vagy te az Úrnak, a te Istenednek; téged választott ki az Úr, a te Istened, hogy legyél néki tulajdon népe minden nép közül, amely e föld színén van."* Ámen.

Ezek a versek kiemelik Isten követelményét népe elkülönülésére és szentségére, és megtiltják a pogány népekkel és bálványimádásukkal való keveredés minden formáját. Ez ma számunkra is alapvető lecke: őrizzük meg hitünk tisztaságát, és kerüljük a minket körülvevő világ szokásainak befolyását.

Miért elengedhetetlen, hogy ne építsünk együtt azokkal, akik nem osztják ugyanazokat az értékeket? Milyen következményei vannak a közös építésnek? Ebben az összefüggésben az embereket figyelmeztették annak veszélyére, ha figyelmen kívül hagyják Isten Igéjét, nem tartják meg parancsolatait, és összekeverednek a pogány népekkel. Az Ige kimondja, hogy ez eltántoríthatja a nép fiait Istentől.

Mi történik, ha a világosság együtt lakik a sötétséggel? Ha a világosság az egyházat, Krisztus testét jelképezi, de a gyülekezetben sötétség is van, akkor a gyülekezet nemcsak az egyház tagjaiból áll, hanem *„a sötétség fiaiból"* és *„a világosság fiaiból"* is.

A sötétség fiai, amikor együtt vannak a világosság fiaival, megpróbálhatják eltéríteni őket az egyenes útról. Az Úr figyelmeztet erre a lehetőségre: *„eltántorítaná a te fiadat éntőlem, és más isteneknek szolgálnának"*.

A templom közös építése az Ószövetségben nem volt lehetséges, a kegyelem idején viszont felmerül a kérdés, lehetséges-e vagy sem.

Amikor egyháza vagy temploma építéséről van szó, az Úr Jézus nem engedi, hogy ez a Sátánnal együtt történjen. Elképzelhetetlen, hogy az Úr Jézus az ördöggel működjön együtt egyháza építésében. Ezért a világosság fiai, Krisztus vagy Isten fiai nem építhetik együtt a sötétség fiaival az Ő templomát, Krisztus egyházát, még ha általánosan el is terjedt az a tanítás, hogy a konkoly együtt él a búzával.

Mózes negyedik könyvének 5. részében Isten Igéje világosan megmutatja, ki lehet Isten templomában, ki épülhet be az Ő templomába, és milyen köveket fogad el. Olvassuk az 1–4. verset: „*Szóla ismét az Úr Mózesnek, mondván: Parancsold meg Izráel fiainak, hogy küldjenek ki a táborból minden poklost és minden folyásost, és minden halott miatt tisztátalant. Mind a férfit, mind az asszonyt küldjétek ki, a táboron kívül küldjétek ki őket, hogy ne tegyék tisztátalanná az ő táborukat, amelynek közepette én lakozom. És akképpen cselekedtek Izráel fiai, és kiküldték azokat a táboron kívül; amiképpen megmondotta vala az Úr Mózesnek, úgy cselekedtek Izráel fiai.*" Ámen.

A 3. verset vizsgálva két fontos utalást látunk. Az egyik a *2Korinthus 6:16*, amely megmondja, hol lakik Isten. Ebben a versben az Ő templomáról, az egyházról van szó. Mielőtt visszatérnénk ehhez, fel kell tennünk a kérdést: mi a helyzet Isten táborával, és ki lakik benne?

Isten a saját táborában lakik. Az Írás világosan mondja, hogy Isten templomában nem lehet egyszerre jelen a világosság és a sötétség. Építhetnek-e akkor együtt? Ezt a kérdést veti fel a 2Korinthus 6:16: „*Vagy mi egyezsége van az Isten templomának a bálványokkal? Mert ti vagytok az élő Isten temploma, amint az Isten mondotta: Lakozom bennük és közöttük járok; és leszek nékik Istenük, és ők lesznek nékem népem.*” Ámen.

Isten az Ő templomában lakik, és maga az Úr Jézus építi az Ő templomát, hogy Isten ott lakozzon. Ezért a tábornak, a templomnak, az egyháznak, Krisztus testének tisztának kell lennie. El kell távolítanunk minden tisztátalanságot, hogy ne fertőzzük meg azt a helyet, ahol Isten lakik, ahogy Izráel fiai is tették az Úr Mózesnek adott parancsára, amikor kiküldték a tisztátalanokat a táborból.

Mit parancsol nekünk ma? Hogy távolítsuk el azokat, akik tisztátalanná teszik a tábort, mint a poklosokat, akik a bűn jelképei. Amikor valaki vétkezett, ahogy Mirjám Mózes ellen, kiküldték a táborból, amíg meg nem tisztult és bocsánatot nem nyert.

Elengedhetetlen megértenünk, milyen Isten tábora, Krisztus egyháza, és hogyan épül. Olvassunk Mózes ötödik könyvének 23. részéből, a 9. verstől, a tábor tisztaságáról: *„Mikor táborba szállasz a te ellenségeid ellen, őrizkedjél minden gonosz dologtól. Ha lészen tenálad valaki, aki nem tiszta éjjel történt eset miatt, menjen ki a táborból, és ne menjen be a táborba. És mikor beesteledik, mosódjék meg vízben, és napnyugta után bemehet a táborba. És legyen helyed a táboron kívül, és oda menj ki. És legyen eszközeid között ásócskád, és mikor leülsz kívül, áss vele, és újra takard be azzal, ami kiment belőled. Mert az Úr, a te Istened jár a te táborod közepette, hogy megszabadítson téged, és elődbe adja ellenségeidet; legyen azért a te táborod szent, hogy ne lásson tenálad valami undokságot, és el ne forduljon tőled.”* Ha az Úr valami tisztátalant lát a táborban, ahol lakozik, elhagyhat minket.

Vajon könnyű dolog, ha Isten elhagy minket? Miért nem volt hajlandó Zorobábel együtt építeni Júda ellenségeivel? Vajon Istennek szentelt templomot akartak építeni, vagy egy másik templomot? Mi lett volna az építkezésük eredménye? Hogyan épül napjainkban a nemzet üdvösségének temploma (a bukaresti nagy ortodox katedrális)? Valóban Isten temploma ez? Jelen van-e ott az Úr Jézus? Ő az, aki építi? Mit gondoltok erről? Ha az Úr Jézus építene, kikkel választaná az építést? Bizonyára a világosság fiaival, és nem a sötétség fiaival. Nem szabad elfelejtenünk, hogy Ő már nem élettelen, anyagi kövekből épít templomot. Krisztus temploma, Isten temploma élő kövekből épül.

Nézzük meg Mózes harmadik könyvének 26. részét is, hogy jobban megértsük az egyház szerepét. Ahhoz, hogy valóban Krisztus egyháza lehessen, tisztának kell lennie. Ő építi, és nem osztja meg dicsőségét azokkal, akik gyűlölik Őt. A 26. rész 11. és 12. versében ez áll: *„És közöttetek helyezem el az én hajlékomat, és nem utál meg titeket az én lelkem. És közöttetek járok, és Istenetek leszek, ti pedig népem lesztek.”* Ámen.

A 2Korinthus 6:16-ban ugyanezt a gondolatot találjuk. Mózes harmadik könyvében azt olvastuk: *„közöttetek helyezem el az én hajlékomat.”* Mi ma Isten hajléka? Krisztus teste, vagy csupán egy épület? Az egyház Krisztus teste, és nevezhetjük Isten templomának. *„Felépítem az én

anyaszentegyházamat, és a pokol kapui sem vehetnek rajta diadalmat."* Nem munkálkodnak velem azok, akik sötétségben vannak. *„Közöttetek járok."*

Ezért kell az egyháznak tisztának lennie, mert Isten jár a közepette, a mi körünkben, és azt kéri, hogy az Ő népe legyünk.

Olvassunk Józsué könyvének 7. részéből, hogy lássuk, mi történt, amikor a bűn behatolt Isten népe közé, ahol Ő lakozott. Létfontosságú, hogy Krisztus teste tisztán maradjon. Nézzük meg, mi történik, amikor beszennyeződik vagy megromlik, az 1. verset, majd a 11. verstől olvasva: *„De hűtlenséget követtek el Izráel fiai az átok alá vetett dolgokban. Mert Ákán, Kárminak fia, aki Zabdi fia, aki Zerah fia, a Júda nemzetségéből, vett az átok alá vetett dolgokból. És felgerjede az Úr haragja Izráel fiai ellen."* Ez az isteni harag akkor nyilvánult meg, amikor Ákán elkövette a bűnt.

A 4. verset vizsgálva látjuk, hogy Isten már nem volt népével, már nem támogatta őket: *„Felmenének azért oda a népből mintegy háromezer férfiak, és megfutamodának Ai férfiai előtt. És levágtak közülök Ai férfiai mintegy harminchat férfit, és üldözék őket a kaputól Sebárimig, és megverték őket a lejtőn. És megolvada a nép szíve és olyanná lőn, mint a víz."*

Ez a helyzet nehéz kérdéseket vet fel: Miért engedte meg Isten harminchat ember halálát egyetlen ember bűne miatt? Miért nem csak Ákán bűnhődött? Ezek a kérdések megzavarhatnak minket, de azt tükrözik, milyen súlyos a bűn Isten szemében, és milyen hatással van az egész gyülekezetre.

Isten világos üzenetet adott Józsuénak, ahogy Józsué 7:10-ben olvassuk: *„Kelj fel! Miért fekszel itt arcodra? Vétkezett Izráel, sőt meg is szegték az én szövetségemet, amelyet parancsoltam nékik, sőt el is vettek az átok alá vetett dolgokból, sőt el is lopták, sőt el is titkolták, és el is rakták az ő edényeik közé. És nem állhatnak meg Izráel fiai ellenségeik előtt; hátat fordítanak ellenségeiknek, mert átok alá estek. Nem leszek többé veletek, ha ki nem irtjátok közületek az átok alá vetett dolgot."* Ez nem pusztán fenyegetés, hanem valóság, amelyet komolyan kell venni. Isten jelenléte népe tisztaságához és engedelmességéhez kötött.

Az egyház esetében az Úr Jézus, aki annak feje, nem tűri meg a bűnt az Ő testében. Ha Isten az Ószövetségben megkövetelte, hogy minden szennyet és tisztátalanságot távolítsanak el a táborból, akkor az Úr Jézus ma ugyanezt várja el egyházától. Elengedhetetlen, hogy Krisztus teste tiszta legyen, szeplő, hiba és sömörgözés nélkül. Ezért, amikor bűn jelenik meg az egyházban, azonnal foglalkozni kell vele és rendezni kell, hogy megmaradjon az egység és a szentség Krisztus testében. *„Nem leszek többé veletek."*

Egykor megígérte: *„Veletek leszek."* Az Úr így ígérte: *„népem lesznek; veletek leszek és közöttetek járok."* Ákán esetében pedig ezt mondja: *„Nem leszek többé veletek, ha ki nem irtjátok közületek az átok alá vetett dolgot."*

Az Úrnak ez az ígérete arra emlékeztet, hogy Ő népe között akar lenni, de ennek feltétele van: a tisztaság és a gonosz eltávolítása. Ákán példája, akit elpusztítottak és eltávolítottak Izráel közül, megmutatja, mi a következménye, ha ezt a feltételt nem tartják meg. A népnek őriznie kell

magát a bűntől, hogy ne vonzzon újabb gonoszságot a soraiba, és hogy Isten munkálkodhasson lelki növekedésükben.

A tisztaság elengedhetetlen, ahogy egy műtőben is minden sterilnek kell lennie, hogy megelőzzék a fertőzéseket. Ugyanígy Krisztus testét is tisztán kell tartani. Térjünk vissza az Úr Jézus újszövetségi tanításához. Máté 18-ban a 15. verstől ezt olvassuk: *„Ha pedig vétkezik ellened a te atyádfia, eredj el és dorgáld meg őt négy szem között. Ha hallgat rád, megnyerted a te atyádfiát."* Ámen.

Ákán lopásával testvérei ellen vétkezett, még ha első látásra Isten és közte lévő ügynek tűnik is. A gyülekezetben, Krisztus testében, legyen szó Györgyről, Péterről vagy bárki másról, a lopás vagy bármely más bűn az egész közösséget érinti, bármilyen természetű is.

Gondolnunk kell arra, milyen hatással vannak tetteink másokra, és törekednünk kell arra, hogy megőrizzük Krisztus testének tisztaságát. Mit tesz egy tag által elkövetett bűn? Isten nem maradhat a bűn jelenlétében, még ha az egyház nem is látja, nem is tudja, mit tett Péter vagy György. Hasonló esetben az egyház, a tábor vagy Józsué sem tudta, hogy Ákán vétkezett. Nem tudták, hogy Ákán lopott és elrejtette, Isten mégis az egész gyülekezetet elítélte. A gond az, hogy Isten nem maradhat a bűn, a tisztátalanság, a szenny jelenlétében.

És ha a testvérem ellenem vétkezett, és én ezt látom, mit kell tennem? Minden elkövetett bűn ellenem is irányul. Most már értjük, miért: mert Isten haragját vonja a gyülekezetre. Ha megengedem, hogy a gyülekezetben, Krisztus testében megmaradjon egy bűn, egy rendezetlen szenny, mit tesz ez a bűn? Eltávolítja Istent közülünk? Hány bűn kell ahhoz, hogy Istent eltávolítsa?

Mit kell hát tennünk? *„Eredj el és dorgáld meg őt négy szem között. Ha hallgat rád"* – ha beismeri és bocsánatot kér –, mit értél el? *„Megnyerted a te atyádfiát."* Gondolhatunk Ákánra. Ha Ákán a sorsvetés megkezdése előtt beismerte volna bűnét, megbocsáthatott volna-e neki Isten, vagy sem? Beismerte Ákán a bűnét, vagy nem? Mindannyian tudjuk, hogy Ákán semmit sem vallott be.

Látta, hogy sorsot vetnek, látta, hogy a sors egyre inkább felé közeledik, és semmit sem tett. A sorsvetés végig lezajlott. Ákán nem kért bocsánatot, nem vallotta meg bűnét, senki sem dorgálta meg, hogy bocsánatot kérhessen. Nem tudjuk, megbocsátottak volna-e neki vagy sem, mert Isten Igéje ezt nem mutatja meg. Annyi bizonyos, hogy Ákánt meg kellett ölni, vagy a mi esetünkben el kell távolítani a gyülekezetből. Itt ezt mondja: *„Ha pedig nem hallgat rád, végy magad mellé még egyet vagy kettőt, hogy két vagy három tanú vallomásán álljon meg minden beszéd. Ha pedig azokra nem hallgat, mondd meg a gyülekezetnek; ha pedig a gyülekezetre sem hallgat, legyen előtted olyan, mint a pogány és a vámszedő. Bizony mondom néktek, amit megköttök a földön, a mennyben is kötve lesz; és amit feloldotok a földön, a mennyben is oldva lesz."* Ámen.

Mit jelent, hogy olyan legyen előttünk, mint a pogány és a vámszedő? Azt jelenti, hogy ha valaki nem hallgat a gyülekezetre, akkor mindenki pogánynak és vámszedőnek tekinti. Ez azt jelenti, hogy el kell távolítani a gyülekezetből, ki kell küldeni, hogy ne fertőzzön, vagyis – ahogy az Ige

mondja – *„ne tegye tisztátalanná a tábort”*, Krisztus testét. Eszünkbe jutnak az Apostolok cselekedeteinek szavai: *„Ti tudjátok, hogy nem szabad zsidó férfiúnak idegennel barátkozni, vagy ahhoz bemenni.”*

Ez azt jelenti, hogy semmi közösséget nem szabad vele tartani. Ez az a módszer, amellyel az Úr Jézus eltávolítja a bűnt Krisztus testéből. Nem a személy végleges eltávolításáról van szó, hanem a helyreigazításáról. Ha az illető hallgat a dorgálásra és beismeri hibáját, akkor visszanyertük az egyház számára. A bűn így helyre van hozva és meg van tisztítva. Ha azonban nem hallgat, akkor el kell távolítani.

Az 1. Korinthusi levél 5. részében látjuk, hogy Istennek sajátos módszerei vannak Krisztus testében felmerülő gondok kezelésére. Megtanultuk, hogy a világosság fiai nem működhetnek együtt a sötétség fiaival, és hogy amikor bűn jelenik meg a világosságban élők közösségében, azt rendezni kell, hogy a test tiszta maradjon, és lehetővé tegye a szentek növekedését és tökéletesítését.

Ha a bűn büntetlen marad, másokat is bűnre indíthat, ahogy Ákán esetében is történt. Gondolnunk kell Kórére, Dátánra és Abirámra is, akiknek bűne nem lopás, hazugság vagy paráznaság volt, hanem engedetlenség. Krisztus testében elengedhetetlen az engedelmesség. Azt állították, hogy az Úr általuk is szól, de ha Mózes engedte volna, hogy folytassák lázadásukat, a gyülekezet kárt szenvedett volna.

Végül lázadásuk a gyülekezet további kétszázötven vezetőjét is magával ragadta. Ha a bűnt nem Isten Igéje szerint rendezik, a nép zabolátlanná válik, ahogy meg van írva: *„Mikor nincs mennyei látás, elvadul a nép”*. A korinthusi gyülekezetben több probléma is volt: egyesek világias viselkedést tanúsítottak, és más gondok is akadtak. Egy különleges eset hívta fel a figyelmet: durva bűnről volt szó, amely egy személy gyülekezetből való kizárásához vezetett.

Ez nem közönséges bűn volt, hanem olyan, amely még a pogányok mércéje szerint is túllépte az elfogadhatóság határát. Az 1Korinthus 5:1–2 így szól: *„Mindenütt hírlik, hogy paráznaság van közöttetek, és pedig olyan paráznaság, amilyen még a pogányok közt sem hallatik, hogy valaki az ő atyjának feleségével éljen. És ti felfuvalkodtatok, és nem inkább keseregtetek, hogy kivettessék közületek, aki ezt a dolgot cselekedte.”*

Ez a bűn Ákán bűnéhez volt hasonló, és az illető eltávolítását tette szükségessé a gyülekezetből, szemben más bűnökkel, amelyeket dorgálással és helyreigazítással lehet kezelni.

Pál apostol a 6. versben figyelmeztet: *„Nem jó a ti dicsekedéstek. Nem tudjátok-é, hogy egy kevés kovász az egész tésztát megposhasztja?”* Pál itt képet használ annak szemléltetésére, hogyan érintheti egyetlen bűn az egész közösséget, ahogy a kovász az egész tésztát megerjeszti. Lelki megtisztulásra buzdít: *„Tisztítsátok ki azért a régi kovászt, hogy legyetek új tésztává, amint hogy kovásztalanok is vagytok. Mert hiszen a mi húsvéti bárányunk, a Krisztus, megáldoztatott érettünk.”*

A 9. versben Pál egy korábbi útmutatását pontosítja: *„Megírtam néktek ama levelemben, hogy ne társalkodjatok paráznákkal.”* Elmagyarázza, hogy nem arról beszél, hogy teljesen kerüljük a

világ erkölcstelen embereit, hanem arról, hogy ne tartsunk kapcsolatot azokkal, akik ugyan hívőnek vallják magukat, mégis súlyos bűnökben élnek, mint a paráznaság, a fösvénység, a bálványimádás, a szidalmazás, a részegeskedés vagy a ragadozás. *„Most pedig azt írtam néktek, hogy ne társalkodjatok azzal, aki atyafinak neveztetvén, parázna, vagy fösvény, vagy bálványimádó, vagy szidalmazó, vagy részeges, vagy ragadozó: az ilyennel még csak együtt se egyetek.”*

Pál hangsúlyozza, hogy az egyház felelőssége a belül lévők megítélése, a kívül lévőket pedig Isten ítéli meg. Cselekvésre szólító felhívással zárja: *„Vessétek ki azért a gonoszt magatok közül.”*

Pál emlékezteti a hívőket, hogy ők Isten temploma, ahogy az 1Korinthus 3:16-ban írja: *„Nem tudjátok-é, hogy Isten temploma vagytok?”* Ez a kijelentés hangsúlyozza a tisztaság és a szentség fontosságát az egyház életében.

„*Az Isten Lelke lakik bennetek*”, a 17. versben pedig: „*Ha valaki az Isten templomát megrontja, megrontja azt az Isten.*” Isten temploma szent, és ti vagytok ez a templom. Felmerül a kérdés: ki ronthatja meg Isten templomát, és mivel? A válasz: a bűn.

Aki bűnnel megrontja Isten templomát, vagyis az egyházat, azt Isten megrontja. Mi vagyunk Isten temploma, és az Ő Lelke lakik bennünk, aki féltékenyen kíván minket magának; ezért nem szabad eltűrnünk a bűnt a gyülekezetben.

Felolvasok még néhány szakaszt, majd Isten Igéjének ebből a nézőpontjából zárom. A Zsidókhoz írt levél 12. részében figyelmeztetést olvasunk: *„Vigyázván, hogy senki se szűkölködjék az Isten kegyelméből, hogy semmi keserű gyökér felnövekedvén, háborúságot ne szerezzen, és azáltal sokan megfertőztessenek.”*

Fontos, hogy ne legyen közöttünk egyetlen parázna vagy világi ember sem. Nemcsak a világi értelemben vett paráznaságra gondolunk, hanem a lelki paráznaságra is, amelyet Isten a bibliai történelem során mindvégig elítélt. Ez az idegen bálványok imádását jelenti, azt, amikor valaki egyszerre szolgálja Istent és más dolgokat.

Nem lehet közöttünk senki világi, mert a világosság, aki maga Isten, nem fér meg a sötétséggel. Az emberek jobban szerették a sötétséget, mint a világosságot, amikor az eljött a világba. Ha megengedjük, hogy a sötétség együtt lakjon a világossággal, mi történik?

A 2Korinthus 6-ban Isten Igéje elmagyarázza, hogy Isten az Ő templomában lakik, és az mi vagyunk, ha az Ő népe vagyunk. Amikor a 14. verset olvassuk, gondoljunk Ezsdrás 4-re is, ahol a templom építéséről olvastunk, és az 1Korinthus 5-re, amelyre éppen innen történik utalás, a 9. versre: *„Ne legyetek hitetlenekkel felemás igában; mert mi szövetsége van az igazságnak a hamissággal? Vagy mi közössége a világosságnak a sötétséggel?”* Hogyan építhetnének együtt a világosság fiai a sötétség fiaival? Ott van-e még az Úr Jézus, hogy velük együtt építsen? „*Mi egyezsége Krisztusnak Béliállal?*” Lehet-e bármi egyezség? Semmi! „*Vagy mi köze a hívőnek*” – aki Krisztusnak van alárendelve – „*a hitetlennel*” – aki Béliálnak van alárendelve? Hogyan építhetnének együtt?

„*Vagy mi egyezsége van az Isten templomának a bálványokkal? Mert ti vagytok az élő Isten temploma, amint az Isten mondotta: Lakozom bennük és közöttük járok; és leszek nékik Istenük, és ők lesznek nékem népem.*” Mi vagyunk az élő Isten temploma. A Szentlélek lakik bennünk. „*Annakokáért menjetek ki közülük, és szakadjatok el, azt mondja az Úr, és tisztátalant ne illessetek; és én magamhoz fogadlak titeket. És leszek néktek Atyátok, és ti lesztek nékem fiaim és leányaim, azt mondja a mindenható Úr.*”

Mi volt a baj régen? Miért kerültek érintkezésbe a tisztátalannal, és miért távozott Isten a nép közül? Amikor tisztátalant érintettek, vagy maguk váltak tisztátalanná vagy poklossá, Isten elhagyta a tábort, és el kellett távolítaniuk a poklost, a poklosnak pedig így kellett kiáltania: *„Tisztátalan, tisztátalan, tisztátalan!”* Miért tisztátalan? Vigyázat, tisztátalan, ne jöjjetek közel hozzám, ne jöjjetek közel, mert a poklosság… Mi a helyzet a poklossággal? Ragályos, elkapható. A bűn poklossága is ragályos. Ez nagy baj. Csapdába csalnak minket, összekeveredünk velük, és eltanuljuk cselekedeteiket. Ez a probléma. És Isten megharagszik ránk. Ezért menjetek ki közülük!

A 18. vers: *„És leszek néktek Atyátok, és ti lesztek nékem fiaim és leányaim, azt mondja a mindenható Úr.”* Ezért, tekintettel azokra az ígéretekre, amelyeket Isten nekünk tett, elengedhetetlen, hogy ne érintsük a tisztátalant, és ezt Isten iránti tisztelettel és félelemmel tegyük. Ámen.

Mivel ilyen ígéreteink vannak, legyünk éberek, és segítsük egymást a tisztaság megőrzésében. Ha Isten eltávozik tőlünk, hatalmas űr marad bennünk, és a következmények pusztítóak lehetnek. Meg van írva, hogy ha nem távolítjuk el a gonoszt magunk közül, elpusztulunk. A bűn eltűrése a gyülekezetben zűrzavarhoz vezethet, és Isten haragját vonhatja ránk.

A 106. zsoltár bemutatja, hogyan vonta a népre Isten haragját az engedetlenség és parancsolatainak semmibevétele. Tudatában kell lennünk annak, hogy mi is beleeshetünk ugyanebbe a csapdába. Gyakran kérdezik, pontosan melyik bűnt kell kiirtanunk, és világos megértés nélkül könnyen megengedjük, hogy közöttünk legyenek olyanok, akik bűnben élnek – például lelki paráznaságban vagy a világ dolgainak szeretetében –, abban a téves hitben, hogy ez minket nem érint.

A 106. zsoltár 34. verse így szól: *„Nem pusztították ki a népeket, amint megparancsolta nékik az Úr; hanem összeelegyedtek a pogányokkal, és eltanulták cselekedeteiket.”* Ez bálványaik szolgálatához vezetett, ami tőrré lett számukra. Ma fel kell tennünk a kérdést: milyen kötelékeket kell elszakítanunk? Kerülnünk kell a világiakkal való társulást, hogy ne fertőződjünk meg, és ne tanuljuk el cselekedeteiket, amelyek csapdává válhatnak számunkra. A bálványimádás oda vezetett, hogy saját gyermekeiket áldozták fel, ártatlan vért ontottak, ami megfertőztette a földet, és Isten haragját vonta népére.

Ez komoly kérdés: ha nem távolítjuk el a gonoszt, a következmények rendkívül súlyosak lehetnek. Mondtam már, és most is megismétlem példaként, hogy az emberek hagyták a bűnt elterjedni. Ott, ahol imádniuk kellene Istent, focimeccseket néznek. Behozták a televíziót, és a bálványukra, a focira figyelnek. A foci a pogányoké vagy Isten fiaié? Tőrré lett számukra vagy

sem? Nem szakították el a kötelékeiket a világgal, nem rombolták le azokat.

Menjünk együtt, építsünk együtt, munkálkodjunk együtt – de minden eredmény nélkül. És a végén mit tesz Isten? Különválasztja a konkolyt a búzától. De ha behozzuk a televíziót, és mindnyájan a meccset nézzük, mik vagyunk még? Búza vagy konkoly? Mivé lettünk? Ez egy komoly és kellemetlen példa.

Vannak más példák is, talán kevésbé súlyosak, de végül ugyanoda vezetnek. Nemrég turnézott egy zenekar, amelyet sok romániai hívő ismer. Úgy hallottam, tegnap koncert volt Aradon (egy nyugat-romániai városban), éppen abban a gyülekezetben, ahol a labdarúgó-világbajnokságot nézték.

Mit választottak az emberek? Hová mentek? Azt mondták: *„Így szolgálunk, nincs ezzel baj. Elmegyünk, és együtt építünk velük.”* Mintegy ezerötszázan gyűltek össze azon a koncerten. *„Nem számít, hogy ezek az emberek rosszat tesznek. Megyünk velük együtt.”* Összekeveredtek egymással. Nagy veszély ez, nem igaz? Isten segítsen minket, hogy éberek legyünk, és ne essünk ebbe a csapdába, mert ez nagyon súlyos dolog.

Játszunk az üdvösségünkkel és a megszentelődésünkkel a világiak oldalán. Csapdába csalnak minket, ha összekeveredünk velük. Így szól az Írás: *„Megkeserítették az ő lelkét, és nem pusztították ki a népeket, amint megparancsolta nékik az Úr.”* Az Úr segítsen titeket is, engem is, hogy vigyázzunk, és ne engedjük, hogy a bűn behatoljon közénk. Ámen.

Sursa: *Vigyázzatok, hogy ne legyen köztetek senki világi* — Tiszta Ige
tisztaige.hu/predici-scrise/vigyazzatok-hogy-ne-legyen-koztetek-senki-vilagi